

гръбъ? Не е ли най-добре да стигнатъ само до Не-себъръ и изобщо да не ходятъ за чакълъ?

Какво ли, наистина, е станало презъ тия години съ неговитѣ познайници? Морето не се мѣни, но хората...

Така иде дрѣмката. Не е Богданъ виновенъ, че изъ мускулитѣ му се разлива безгранично нежелание да будова. Когато човѣкъ скита изъ града безработенъ, готовъ е на всичко и не се плаши отъ чакъла и отъ чувалитѣ. Но тръгне ли на пѣтъ, задрѣме ли, желанията му се промѣнятъ и почва изведнажъ да умува, че е излишно да се работи и че единственото необходимо нѣщо въ свѣта е да си лежишъ въ каютата или да скитаешъ изъ нѣкой градецъ, въ който се срѣщатъ отдавнашни познати, дето още веднажъ можешъ да усѣтишъ, че въ житѣ ти тече буйна моряшка кръвъ. А всичко друго е все едно.

Симеонъ и Кочо тършуватъ и трупатъ чували на пода до мачтата. Гласятъ си удобни седалища. Кочо се навежда надъ Богдана и пита:

— Бате Богдане, кога е свѣтло трѣбва ли фенерътъ да виси на мачтата?

— Е, та що?

— Искамъ да го снема.

— Забранено е по правилника.

— Свѣтло е, нѣма никой.

Той сочи съ ржка наоколо и Богданъ неволно се оглежда. Вижда се надалече. Отъ северъ надничатъ черни сѣнки. Нѣкжде на хоризонта свѣтятъ очитѣ на параходъ, който отмѣрва своитѣ мили къмъ Кюстенджа. Надѣсно и назадъ се сивѣятъ далечнитѣ сѣнки на планинитѣ. Отъ пристанището изпращатъ последенъ поздравъ далечни червени и